

Sygn. akt: VIII K 1333/17

WYROK

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Jędrzej Czerwiński

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Witkowska

w obecności oskarżyciela - -----

po rozpoznaniu dnia 18.12.2017r., 18.01.2018r., 8.02.2018r., 6.03.2018r., 22.03.2018r., 26.04.2018r., 17.05.2018r. i 17.07.2018r.

sprawy:

1. **P. S.** s. T. i E. z domu S.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. C. (1), O. C. i J. P. publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia A. M. w ten sposób, że zadawał mu uderzenia pięściami oraz kopał po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci zasinienia i otarcia naskórka w okolicy czoła, otarć naskórka na głowie, otarć naskórka na plecach oraz otarć naskórka oraz zasinienia na prawym przedramieniu,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

2. **Ł. C. (1)** s. S. i V. z domu G.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., O. C. i J. P. publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia A. M. w ten sposób, że zadawał mu uderzenia pięściami oraz kopał po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci zasinienia i otarcia naskórka w okolicy czoła, otarć naskórka na głowie, otarć naskórka na plecach oraz otarć naskórka oraz zasinienia na prawym przedramieniu,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

3. **O. C. (1)** s. J. i D. z domu (...),

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., Ł. C. (1) oraz J. P. publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia A. M.

narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo innego naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia w ten sposób, że kopał pokrzywdzonego po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci stłuczeń otarć naskórka czoła, okolicy ciemieniowej, ramienia i przedramienia lewego oraz grzbietu

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

4. **J. P.** s. J. i M. z domu P.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., Ł. C. (1), O. C. publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia A. M. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo innego naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia w ten sposób, że zadawał pokrzywdzonemu uderzenia pięściami oraz kopał po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci stłuczeń otarć naskórka czoła, okolicy ciemieniowej, ramienia i przedramienia lewego oraz grzbietu

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

ORZEKA:

I. Uznaje oskarżonych P. S., Ł. C. (1) i O. C. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, to jest występku z art. 158§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk i za to w myśl art. 57a§1 kk i na podstawie art. 158§1 kk wymierza im kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69§1 i 4 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych Ł. C. (1) i P. S. kar pozbawienia wolności na okresy po 3 (trzy) lata próby;

III. Na podstawie art. 71§1 kk wymierza oskarżonym Ł. C. (1) i P. S. kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę w wysokości 20 (dwudziestu) złotych dla każdego z nich;

IV. Na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonych Ł. C. (1) i P. S. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu prób pisemnie 1 (jeden) raz na 3 (trzy) miesiące;

V. Na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonych Ł. C. (1) i P. S. pod dozór kuratora sądowego na okresy prób;

VI. Na podstawie art. 57a§2 kk zasądza od oskarżonych P. S., Ł. C. (1) i O. C. (1) na rzecz pokrzywdzonego A. M. kwoty po 500 (pięćset) złotych tytułem nawiązek;

VII. Na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar okresy rzeczywistego pozbawienia wolności P. S. na poczet grzywny w dniu 20 kwietnia 2017 roku od godziny 13.20 do godziny 16.00, a O. C. na poczet pozbawienia wolności w dniu 6 czerwca 2017 roku od godziny 6.10 do godziny 11.10;

VIII. Na podstawie art. 230§2 kpk zwraca P. S. dowody rzeczowe w postaci kurtki granatowej z napisem N. i spodni granatowych z napisem (...), a Ł. C. (1) w postaci kurtki pikowanej, spodni z napisem N. i butów z niebieską podeszwą N. zapisanych pod numerem bieżącym 271/17 Księgi Dowodów Rzeczowych Sądu Rejonowego w T.

IX. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat karnych kwoty: od Ł. C. (1) i P. S. po 380 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych), a od O. C. (1) 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) i zwalnia ich od wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa;

X. J. P. uniewinnia;

XI. Kosztami procesu związanymi z postępowaniem przeciwko J. P. obciąża Skarb Państwa.

XII. Zasądza od Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w T.) na rzecz J. P. kwotę 2016 zł (dwa tysiące szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie obrońcy.

VIII K 1333/17

UZASADNIENIE

L. C. (1) i P. S. zostali skazani za to, że w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z O. C. (i inną osobą) publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonali pobicia A. M. w ten sposób, że zadawali mu uderzenia pięściami oraz kopali po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci zasinienia i otarcia naskórka w okolicy czoła, otarć naskórka na głowie, otarć naskórka na plecach oraz otarć naskórka oraz zasinienia na prawym przedramieniu, to jest za przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Sąd wymierzył im kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okresy 3 lat próby oraz grzywny 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Oddano oskarżonych pod dozór kuratora sądowego na okres próby i zobowiązano ich do informowania go o przebiegu próby pisemnie 1 raz na 3 miesiące. Na podstawie art. 57a§2 kk zasądzono od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego A. M. kwoty po 500 (pięćset) złotych tytułem nawiązek.

L. C. (1) i P. S. złożyli wniosek o pisemne uzasadnienie wyroku w zakresie orzeczenia o karze.

Czyn z art. 158§1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Do okoliczności obciążających niewątpliwie należało zaliczyć działanie oskarżonych w sumie we czterech i na szkodę tylko jednej – to w kontekście przewagi liczebnej napastników. Także okoliczność działania w warunkach chuligańskich (art. 115§21 kk w zw. z art. 57a§1 kk) bezdyskusyjnie należała do obciążających. Z kolei do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonych do popełnienia zarzucanego im czynu i przeproszenie pokrzywdzonego, a także uprzednią niekaralność. Oskarżeni nie korzystali ze statusu młodocianych. Czyn oskarżonych cechowała w ocenie Sądu wysoka społeczna szkodliwość, bo jak inaczej potraktować działanie w „biały dzień” i w warunkach chuligańskich. Czyn został popełniony także „na oczach” m.in. dziewczyny i babci pokrzywdzonego. Minimalną karą jaką Sąd mógł wymierzyć oskarżonym była kara 2 miesięcy pozbawienia wolności, aczkolwiek w realiach niniejszej sprawy zachodziły w/w okoliczności obciążające. Stąd karę 10 miesięcy Sąd uznał za karę sprawiedliwą, spełniająca wymogi prewencji zarówno indywidualnej, jak i generalnej. Należy zauważyć, że daleka jest ona nawet od połowy ustawowego zagrożenia.

Jednocześnie Sąd stanął na stanowisku, że oskarżeni zasługują na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, które można było zastosować wyłącznie w tzw. „szczególnie uzasadnionym wypadku” (art. 69§4 kk). Do takiego wniosku Sąd doszedł mając na względzie wspomniane wyżej: niekaralność, przyznanie i przeproszenie pokrzywdzonego, które zresztą zostało przyjęte. Mając na uwadze w/w okoliczności, jak i stosunkowo młody wiek oskarżonych, Sąd zdecydował się na maksymalny okres próby. Pozwoli on zweryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną w stosunku do obu mężczyzn. W tym też celu o przebiegu próby będą musieli informować regularnie kuratora sądowego, pod którego dozór zostali oddani.

Aby urealnić dolegliwość orzeczonych „w zawieszeniu” kar pozbawienia wolności wymierzono oskarżonym obok nich grzywny. Ich wysokość uwzględnia sytuację materialną i rodzinną oskarżonych, a zwłaszcza ich możliwości zarobkowe, które są pełne. Będą one stanowić odpowiednią dolegliwość, a jednocześnie będzie dla nich realna do wykonania.

Obligatoryjną nawiązkę orzeczono uwzględniając opisane wyżej okoliczności i mając także na względzie urazy doznane przez pokrzywdzonego.

J. P. został oskarżony o to, że w dniu 13 kwietnia 2017 roku w T. przy ul. (...) na przystanku tramwajowym działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., Ł. C. (1) i O. C. publicznie bez powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia A. M. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo innego naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia w ten sposób, że zadawał pokrzywdzonemu uderzenia pięściami oraz kopał po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci stłuczeń otarć naskórka czoła, okolicy ciemieniowej, ramienia i przedramienia lewego oraz grzbietu, to jest o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, z których wynikało, że nie było go na miejscu zdarzenia. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, czego powody zawarte zostaną poniżej.

Jedynym praktycznie dowodem obciążającym oskarżonego były wyjaśnienia współoskarżonego O. C. (1). Mowa tu właściwie wyłącznie o jego pierwszych wyjaśnieniach złożonych 6 czerwca 2017 roku w postępowaniu przygotowawczym (k. 98-99). Tego samego dnia O. C. złożył drugi raz wyjaśnienia, w których lakonicznie podtrzymał poprzednie i wyjaśniał już na inny temat (k. 113-115). Podczas konfrontacji ze współpodejrzanymi Ł. C. (2) i P. S. w dniu 26 lipca 2017 roku wyjaśnił, że „bardzo możliwe”, iż czwartym sprawcą był J. P.. Wątku braku pewności co do udziału tego ostatniego nie „pociągnięto” (k. 183). Podczas konfrontacji z J. P. w dniu 26 października 2017 roku (k. 246) O. C. początkowo, podobnie jak w pierwszych wyjaśnieniach, zwerbalizował pewność co do udziału J. P. w przestępstwie, aczkolwiek nie pamiętał jego nazwiska. Na koniec konfrontacji z kolei ponowił swoją wątpliwość zaprezentowaną podczas konfrontacji z pozostałymi współpodejzranymi. Postawa oskarżonego na rozprawie sprowadzała się raz to do podtrzymywania odczytanych mu uprzednio złożonych wyjaśnień, raz do zaprzeczania im (k. 372v-374, 375). Podkreślił, że w rzeczywistości nigdy nie miał pewności co do osoby J. P.. Oskarżony przedstawił też wersję jakoby to funkcjonariusze Policji wskazali mu jako czwartego sprawcę J. P.. Nie ma sensu w tym miejscu streszczać wyjaśnień oskarżonego z rozprawy. Należy jednak podkreślić, że wzbudziły one wątpliwości Sądu i jako takie stały się bardzo wątpliwym dowodem obciążającym J. P.. Oczywiście już w postępowaniu przygotowawczym O. C. dwukrotnie sygnalizował brak pewności co do „rozpoznania” J. P. jako współsprawcy, jednak dopiero bezpośrednia styczność Sądu z oskarżonym na rozprawie spowodowała, że trudno było dać wiarę jego wyjaśnieniom i to w jakiegokolwiek ich wersji. Nie da się ukryć, że funkcjonariusze Policji nie potwierdzili jego wyjaśnień w zakresie „nakłaniania” go do obciążenia J. P., aczkolwiek oceniane zarówno samodzielnie, jak i w kontekście okoliczności przesłuchania O. C. w dochodzeniu oraz innych dowodów, o których niżej, dla Sądu wyjaśnienia współoskarżonego nie zasługiwały na wiarę. Mowa tu o uznaniu tegoż dowodu jako wystarczającego do przypisania sprawstwa i winy J. P.. Warto wspomnieć, że dowód z pomówienia współoskarżonego zawsze powinien być przez Sąd traktowany ze szczególną uwagą, a jego ocena z wyjątkową wnikliwością. Całokształt wyjaśnień O. C. (1) nasuwał – i to już od etapu dochodzenia – pewne wątpliwości, których nie udało się rozwiązać, a wręcz przybrały na sile w toku postępowania jurysdykcyjnego. Nawet szczątkowe operowanie nazwiskiem pomawianego współpodejzranego czy trudności w określeniu ich wzajemnych relacji, czasu znajomości, jej źródła itp. wskazywały, że wyjaśnienia O. C. nie cechowały spójność i konsekwencja. Wątpliwości co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego (tu w kontekście wersji obciążającej J. P.) były również, aczkolwiek nie samodzielnie, spowodowane samymi okolicznościami pierwszego przesłuchania. Chodzi o jego czas, przeszukanie je poprzedzające itp. Materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, że oskarżony podjął jakąś „grę” z funkcjonariuszami Policji. W pewnym stopniu jednak okoliczności, o których mowa wzmogły czujność Sądu w ocenie jego depozycji.

Wiedza „operacyjna” funkcjonariusza Policji J. S. i wynikające z niej wskazanie funkcjonariuszce prowadzącej dochodzenia A. H. J. P. na fotografiach z zapisu monitoringu (k. 107-110, 466v) w najmniejszym stopniu nie pozwala na potraktowanie tej okoliczności jako dowodu obciążającego tego ostatniego. Wystarczy wspomnieć, że ewentualny informator policjanta mógł mu nakłamać z jakiegos powodu. Opinia biegłego przeprowadzona przez Prokuratora już wtoku rozprawy (k. 503-508) nie dostarczyła dowodu sprawstwa J. P..

Nie da się ukryć, że ostatecznie o niewinnieniu J. P. zdecydowały zeznania K. P. (k. 476v-477) w powiązaniu z logowaniem się używanego przez niego telefonu w dniu i porze zdarzenia wynikającym z informacji operatora (k.

415-416, 433). Zawsze oczywiście można lansować tezę, że przedmiotowy telefon o wskazanym przez oskarżonego przy pierwszym przesłuchaniu (k. 143), aczkolwiek po dłuższym czasie od zdarzenia, numerze, nie był wówczas w jego posiadaniu i że posiadał go w tym momencie ktoś inny. Byłoby to jednak twierdzenie dowolne i sprzeczne z zasadami procedury karnej. Zresztą o okoliczności, że jednak podany numer telefonu rzeczywiście był użytkowany przez oskarżonego ostatecznie przekonała Sąd treść i przebieg przesłuchania K. P., a konkretnie okazanie Sądowi jej aparatu telefonicznego. W jego wyniku okazało się, że rzeczywiście (zdaniem Sądu) podawany przez J. P. w dochodzeniu numer telefonu był przez niego użytkowany także w dniu i porze zdarzenia. Tę okoliczność Sąd uznał za udowodnioną. Trudno zresztą przypuszczać aby J. P. przesłuchany w czerwcu 2017 roku wykazał się takim sprytem i taktyką procesową – wynikającą z antycypowania działań organów ścigania czy Sądu – aby podał już wówczas numer telefonu użytkowanego przez kogoś innego, o kim wiedział, że nie był na miejscu zdarzenia. Zresztą gdyby tak było, niewątpliwie – najpóźniej na etapie postępowania sądowego – złożyłby osobiście lub za pośrednictwem obrońcy wnioski dowodowe mające na podstawie telefonu wykazać jego alibi. Nie uczynił tego, a dowody w tym zakresie przeprowadzono bądź z urzędu, bądź z inicjatywy Prokuratora.

Prosta analiza informacji od operatora sieci komórkowej w powiązaniu z internetową mapą T. wskazała Sądowi, że J. P. nie był na miejscu przestępstwa w chwili jego popełnienia. Chwila ta jest ustalona precyzyjnie poprzez monitoring. Nie jechał też krótko wcześniej ani później samochodem, którym poruszali się współoskarżeni. Ustalano dłuższy okres logowania i to także na ewentualnie możliwe różnice w dokładności zegara monitoringu. Na marginesie można dodać, że J. P. w szerzej pojętej porze zdarzenia kontaktował się telefonicznie właśnie z K. P., co tym bardziej potwierdza wiarygodność jej zeznań.

Konkludując Sąd uniewinnił J. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa. W tych okolicznościach zasądzono także od Skarbu Państwa koszty jego obrony.